



ת"פ 1027/01/17 - מדינת ישראל נגד יוסף וייס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 1027-01-17 מדינת ישראל נ' וייס
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תמיר אלטיט

המאשימה

נגד

יוסף וייס

ע"י ב"כ עו"ד תמר נבו

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

2. מעשה שהיה כך היה. הנאשם, יליד שנת 1956, הינו תושב העיר קריית אונו. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היה בבעלותו של הנאשם רכב מסוג טנדר (להלן - הרכב).
מר אריק מרטן (להלן - המתלונן) היה מנהל מחלקת הפיקוח בעירייה.
3. ביום 23.5.16 כתב המתלונן מכתב התראה לנאשם. במכתב צוין כי הרכב נמצא חונה, ברחוב הקשת בעיר, זמן ממושך ועל כן הינו בבחינת גרוטאה או רכב נטוש. בנסיבות אלה נדרש הנאשם לסלק מידית את הרכב ממקום חנייתו ואף צוין כי הנאשם מנוע מלהחנות את הרכב ברשות הרבים בכל מקום אחר בעיר.
4. הנאשם הותרה, במכתב, כי אם לא יענה לדרישות האמורות העירייה תהא רשאית לנקוט בכל האמצעים החוקיים העומדים לרשותה לרבות קנס כספי וגרירת הרכב. בנוסף, בסיפא למכתב צוין כי **"כל ההוצאות שייגרמו לעירייה בגין גרירת הרכב/הגרוטאה וכן ההוצאות בגין השמדת הרכב/הגרוטאה, יחולו עליך בלבד"**^[1] (ר' המכתב נ/2; להלן - מכתב ההתראה).
5. בתגובה למכתב ההתראה כתב הנאשם למתלונן, ביום 2.6.16, מכתב תגובה. במכתב זה טען הנאשם כי הרכב אף אינו בן 5 שנים, אינו גרוטאה ואינו נטוש וחונה כחוק (לפני הנאשם גם הגיש תמונות של הרכב, להוכחת טענתו זו - ר' התמונות נ/1). עם זאת, במכתב הוסיף הנאשם וכלל



התבטאויות חריפות - ומיותרות - כלהלן: "עליי רק להזכיר לך את החוק המתיר לאדם להגן על עצמו ועל רכושו"; "מקווה שלא תנסה אותי בעניין"; וכן "במידה ואוטרד על ידך שוב, תקבל תביעה אישית בעניין" (להלן - מכתב התגובה).

6. ביום 7.6.16 התקשר המתלון לנאשם בעקבות מכתב התגובה. על-פי האמור בעובדות כתב האישום, במהלך שיחת הטלפון איים הנאשם על המתלון באומרו: "**אני אשרוף אותך, אני אפגע בך, אני אפגע לך ברכב גם ברכב של אשתך**" (להלן - שיחת הטלפון). הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של איומים לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

7. תשובת הנאשם לאישום ניתנה, מפי באת-כוחו, במסגרת הדיון המקדמי. הנאשם הודה בחליפת המכתבים וכן בקיום שיחת הטלפון, אך הכחיש כי איים על המתלון. על רקע זה הועבר התיק לשמיעת הראיות לפני.

יוטעם, כי לפניי כפר הנאשם, לאורך כל הדרך, בכך שאיים על המתלון. יחד עם זאת, בסיכומיה הוסיפה ב"כ הנאשם וטענה - כטענה משפטית חלופית, למקרה שהכחשתו העובדתית של הנאשם לא תתקבל - גם להתקיימות הסייג של "זוטי דברים" לפי הוראות סעיף 34 לחוק העונשין.

ב. עיקר פרשת התביעה:

8. במסגרת פרשת התביעה העיד לפניי המתלון וכן הוגשו בהסכמה מכתב התגובה (ת/1) והודעת הנאשם (מיום 8.6.16; סומנה ת/2).

(1) עיקר עדות המתלון:

9. המתלון סיפר, בעדותו לפניי, כי כחלק מתפקידו הוא משיב לתושבים הפונים אליו ולפיכך, בעקבות מכתב התגובה, הוא התקשר לנאשם. את התנהלות השיחה ואת תוכנה תיאר המתלון, בעדותו הראשית, כלהלן:

...השיחה החלה על מי מנוחות ולפתע השיחה החלה בצעקות, לא הבנתי שהוא מדבר אלי, חשבתי שהוא מדבר למישהו אחר שנמצא איתי, שאלתי אם הכל בסדר, והוא המשיך לצעוק, כאשר תוכן הדברים היה מכוון אלי, ואז הבנתי שהצעקות היו מכוונות אלי והחל לאיים שהרכב שלו לא גרוטאה ולא רכב נטוש ושהוא יפגע בי, ברכב שלי ובשל אשתי, וזהו (ר' בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 17 ואילך).

10. המתלון אישר כי ערך תרשומת בכתב ידו על גבי מכתב התגובה, שבה צוין מועד שיחת הטלפון (7.6.16) וכן נרשם כי הנאשם "**איים לפוצץ אותי, יפגע ברכב שלי ושל אשתי, יפגע בי**" (ר' התרשומת על ת/1).

11. בחקירתו הנגדית אישר המתלון כי מתוקף תפקידו הוא אינו מגיע לשטח ומשכך מעולם לא פגש בנאשם או ראה את הרכב. המתלון הסביר, כי מכתב ההתראה הינו מכתב בנוסח אחיד, שנשלח לנאשם לאחר שמפקח מגיע למקום בעקבות תלונות של תושבים (ר' בפרוטוקול, עמ' 5). המתלון נשאל מדוע בתלונתו במשטרה - שנמסרה במשטרה ביום 8.6.16 - הוא לא חזר על טענתו בתרשומת



כי הנאשם אמר ש"יפוצץ" אותו, והשיב: "יכול להיות שמבחינתך זה לא אותו דבר אבל אמרתי שהוא איים לפגוע בי. אם היה צורך להגיד בדיוק את המילים החוקר היה מבקש ממני" (שם, עמ' 6 שורה 15 ואילך)

(2) עיקר הודעת הנאשם (ת/1):

12. הנאשם נחקר ביום 8.6.16, דהיינו: יום אחד לאחר שיחת הטלפון. הנאשם חזר וטען כי הרכב אינו רכב נטוש, הוסיף שמכתב ההתראה הוא ניסיון לפגוע ברכושו והכחיש כי איים על המתלון; וכדבריו: "הסברתי לו שאני אגן על הרכוש שלי מה שהחוק מתיר לי" (ת/2, שורה 22).

13. כפי שטען הנאשם בעדותו לפניי - ולעניין זה ישנה אינדיקציה גם בהודעתו - בשלב זה החוקר טען בפני הנאשם, או גרם לו להבין, שיש בידיו הקלטה של השיחה והדברים שהוא מטיח בנאשם מקורם בהקלטה זו (ר' ת/2, שורה 23 ואילך). הנאשם חזר וטען כי אמר שיגן על רכושו, אך אישר כי הוסיף ואמר למתלון שבטח גם לו ולאשתו יש רכב. לדבריו, הוא היה בסערת רגשות ואמר שיגן על רכושו (שם, שורה 26)

14. כשהחוקר הטיח בנאשם שהוא אמר למתלון כי ישרוף את רכבו, הכחיש הנאשם בתחילה את הדברים ואמר: "אני לא זוכר דבר כזה" (ת/1, שורה 37). לאחר שהחוקר חזר והטיח בנאשם את אותם דברים, השיב הלה לבסוף: "יכול להיות שאמרתי אני לא זוכר אבל אם אמרתי את זה הכוונה לא שריפה פיזית אלא שאשרוף לו את העבודה שלו ואת התפקיד שלו הכוונה" (שם, שורה 43). עם זאת הוסיף הנאשם וטען שסגן ראש העיר גר בבניין שלידו, ושהוא אינו יודע מי התלון על הרכב, וחזר והכחיש כי איים על המתלון.

ג. עיקר פרשת ההגנה:

15. מטעם ההגנה העיד אך הנאשם עצמו. בתחילת עדותו הראשית הציג הנאשם את מכתב ההתראה והלין על תוכנו, המאיים לשיטתו בשל כך שאוזכרה בו האפשרות של השמדת הרכב. הנאשם חזר והדגיש כי מדובר ברכב שהיה במצב טוב, כעולה מהתמונות נ/1, עם רישיון רכב בתוקף (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 15 ואילך).

16. הנאשם סיפר כי התרגז מאוד בשל מכתב ההתראה, שאותו ראה כפגיעה ברכושו, בפרט כשהמכתב כלל התראה לגבי השמדת הרכב. הנאשם ציין כי על רקע זה כתב את מה שכתב במכתב התגובה, הגם שהוסיף - בהתייחס לתוכן מכתב התגובה - כי "היום הייתי כותב אותו אחרת" (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 15)

17. הנאשם העיד כי כשהמתלון התקשר אליו, הוא (הנאשם) ביקש לדעת מדוע בכתב ההתראה נכתב שהרכב הוא גרוטאה או נטוש, כשלא זה המצב, ונענה על-ידי המתלון שלא לעניין בהפנייה חוזרת ונשנית לסעיפי חוק שמירת הניקיון. או אז, כך הוסיף הנאשם וסיפר:

ת. ... לפה לצערי אני הרמתי את הקול, התרגזתי מאוד כי לא קיבלתי תשובה, והתחלתי בדציבלים גבוהים להסביר לו שהרכב שלי חונה כחוק, שאני מגן על הרכב שלי, אין לו שום סיבה לתקוף את הרכב שלי ובאיזשהו שלב אמרתי לו



"מה אתה היית עושה אם אני הייתי פוגע ברכב שלך?" ראיתי שהוא לא מגיב, אז שרבבתי גם, לא ידעתי אם יש לו רכב, לא ידעתי מי הוא, מעולם לא נפגשתי איתו, לא ידעתי אם הוא נשוי, שרבבתי באמרה "מה אתה היית עושה אם אני הייתי פוגע לך ברכב או ברכב של אשתך?"

ש. מה זאת אומרת מה אתה היית עושה?

ת. הוא בא, ללא סיבה, אומר לי כמו שריף וזה הופיע במכתב שלי, אתה מנוע מלהחנות את הרכב בקריית אונו. על סמך מה? על סמך איזה חוק הוא קבע שהרכב שלי גרוטאה? על סמך מה הוא קבע שהרכב נטוש? ציפיתי לקבל תשובות מאדם שמבין מה הוא מדבר.

ש. וכשלא קיבלת את התשובה, אתה התרגזת, איימת עליו?

ת. אני התרגזתי אבל לא איימתי. אני לא מאיים, אני מן הסתם לא מאיים. אני הסברתי לו בצורה חזקה איך הוא יגיב אם אני אפגע לו ברכב, זה היה בצעקות, אני לא יודע מה הוא הבין או מה הוא שמע, זה גם טלפון סלולרי, אני נמצא באמצע עבודה, יש רעשי רקע, אני לא יודע מאיפה הוא הביא את הדבר הזה שאני איימתי עליו. אבל כן צעקתי עליו (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 25 ואילך).

18. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם, שתי וערב, על דבריו בהודעתו בהתייחס לאיום לשרוף את רכבו של המתלונן ת/1 (ר' בפסקה 14 דלעיל). הנאשם השיב כי הוא היה בחקירה בתחנת משטרה, לראשונה בחייו, והשוטר הטיח בו כי כך הוא אמר בשיחה מוקלטת. לטענת הנאשם, נוכח האמון שהוא נותן באנשי חוק הוא לא העלה בדעתו שאין הקלטה והשוטר המציא את הדברים ולכן אמר בהודעתו "אם אמרתי...". הנאשם גם הוסיף כי במעמד החקירה הוא לא חש שהוא יכול לומר לשוטר שהוא (דהיינו השוטר) משקר (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 1 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

19. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - דהיינו: את עדויות המתלונן והנאשם - והתרשמתי מהן, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים בעל-פה (בתוספת טיעונים בכתב לעניין הסייג של זוטי דברים), אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירה בה הואשם לפניי. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי. יוער, כי נוכח הכרעה עובדתית זו איני מוצא מקום לדון בטענתו המשפטית החלופית של הנאשם, דהיינו הטענה להתקיימות הסייג של "זוטי דברים" לפי הוראות סעיף 34 לחוק העונשין.

20. במישור העובדתי יאמר מיד, כי בפרשה זו ובכל הקשור להעמדתו לדין בגינה אין לנאשם להלין אלא על עצמו. לא ברור מדוע מצא הנאשם - גבר כבן שישים שנה בעת המעשים, שעל-פי עדותו הינו מהנדס-חקלאי אשר מעולם לא הסתבך עם החוק - לפנות במכתב תגובה כה נזעם לנציג העירייה ולאחר מכן אף להוסיף צעקות מתלהמות בטלפון; והכל בגין סיפור פעוט-יחסית בענייני חניית רכב. גם אם הנאשם חש שנעשה לו עוול של ממש, או חשש לגורל רכבו, בנסיבות העניין תגובתו היתה בלתי-מידתית ובלתי-סבירה, והלכה למעשה אף מבישה. אין תמה אפוא, שנוכח תגובה מתלהמת וצעקנית זו חש המתלונן מותקף, כפי שצינה אף ב"כ הנאשם בסיכומיה, בהגינותה.



21. יחד עם זאת, השאלה הטעונה הכרעה לפניי בהליך זה היא אם הוכח בבית המשפט כי הנאשם אמנם דברים המגבשים עבירה פלילית של איומים; והתשובה לשאלה זו הינה בשלילה. המתלון עשה בעדותו רושם של אדם נורמטיבי, מן היישוב, ומקובל עליי כי ניסה ככל יכולתו לתאר לפני בית המשפט את העובדות כהווייתן. יחד עם זאת, ותהא הסיבה לכך אשר תהא, המתלון התקשה בשחזור תוכן הדברים שאמר לו הנאשם במדויק ולמעשה העלה שלוש ורסיות שונות: **האחת**, המופיעה בתרשומת שערך המתלון על מכתב התגובה (ת/1), בה ציין כי הנאשם "**איים לפוצץ**" אותו; **השנייה**, אותה מסר המתלון בהודעתו במשטרה (ושאומצה בעובדות כתב האישום), שם טען כי הנאשם אמר לו "**אני אשרוף אותך**"; **והשלישית**, בעדותו לפני בית המשפט, בה סיפר המתלון כי הנאשם אמר ש"יפגע" בו.
22. הבדלים אלה אינם הבדלים של מה בכך, כפי שביקש ב"כ המאשימה לשכנע בסיכומיו, בפרט בהתחשב בעובדה שעסקין כאן במצב דברים של עדות יחידה וגרסה מול גרסה, על כל המשתמע מכך לעניין הרשעה בפלילים (ר' י' קדמי, **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472, וכן ת"פ 9966-07-13 **מדינת ישראל נ' אצור** (2013), בפסקה 21 ואילך ובאסמכתאות המוזכרות שם).
23. אכן, הנאשם הודה כי התבטא באופן בלתי ראוי וצעקני ועל כן אין כל תמה שהמתלון חש מותקף. יחד עם זאת, המתלון לא היה ברור וחד משמעי באשר לתוכן הדברים אותם אמר הנאשם בשיחת הטלפון ואילו הנאשם, מצידו, הכחיש מכל וכל כי השמיע איומים, תוך שנתן הסבר סביר לדברים שאותם מסר בהודעתו במשטרה (ת/2). לא ניתן אפוא לומר כי הוכח לפניי - במידת הוודאות הנדרשת להרשעה במשפט פלילי - מה היה תוכנם המדויק של דברי הנאשם וממילא לא הוכח לפניי שהנאשם אמנם ביצע עבירה פלילית של איומים.
24. בנסיבות אלה - וכאשר מדובר בעדות יחידה - מתעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בגין עבירת האיומים שבגינה הוא הובא לדין לפניי. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות.
- אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשע"ח, 11 מרץ 2018, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ.



התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.